

אם יתמהמה מנחה, נמצא התקנה מחדה אותו. ומי שאינו מקנה מיד מת, ונשאר רחוק מהשם, [ונענש] על שאינו מקנה לה'. ומי שהוא מקנה נאמר בו: "גם כי אשב בחשך ה' אור לי", ה' דייקא, "לישועתך קיויתי ה'".

המקנה אע"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יכוש, שנאמר: "וידעת כי אני ה' אשר לא יכשו קיי". וזה כי יש לדל תקנה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקנה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התקון — מגדל תקנה כל ישראל באורך הגלות וטושים באמונה שיאגלו. וסוף התקנה: "ומשתי את עין הארץ", וזה: "לישועתך קיויתי". כי זהו כבוד המלך שבוטחים בו. בא חכקון והעמידה על אחת — אמונה — תקנה.

המקנה אפילו נכנס בגרינוס יוצא ממנו. שנאמר: "וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר", יק"ק מאיר עלי. וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו המקנה [וזה] "אבר כנשרים", ומסתלקים עמו למעלה, ותקוהו היא טהרתו. מקנה ישראל" ממש, כי הוא במדריגה עליונה שאין ערשה בו פגם — "אם חטאת מה תפעל". וזהו סוד התשובה שהוא ממש שב אל מקוור, והס"א לא יכלה לו. ונאמר: "שובה ישראל עד ה'". כן המקנה הוא ממש בוקע בקו תקוה, וערשה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה: "לישועתך קיויתי ה'". וזה: "ישראל אל ה' כי עם ה' החסד", במקום שמתגלה יק"ק מתגלה חסד, ואין פגם מעכב. וכמו שקויה בחייו לה, כן לאחר [מותו] כשמתגברים כנגדו הדינים, הוא מתחזק בתקוה עד ה' ונקשר בו, ומסתלק ברגע. וזה: "לישועתך קיויתי", אינו אומר לישועתך אקוה, אלא "קיויתי" — בחי', כן אחר המה לא יכשוו הקוים.

בזמן שהצדיקים בצרה נאמר: "עמו אנכי בצרה", וכיכול. וככה התקנה יוצא מן הצרה, הוא, וכיכול יוצא עמו. כמו שנאמר במצרים: "יצאו כל צבאות ה'" עם השכינה. וזה: "לישועתך קיויתי" — לישועתך ממש, ישועת ה' שהיה עמו בצרה, קיויתי ה' לישועתך.

בא וראה, הצדיקים מעלים תפלותיהם לאוני המלך, שנאמר: "ויפתל אל ה'", "וירצע אל ה'". ובזמן שיש הרבה מקטרגים הם מפסיקים ומעכבים התפלה מלעלות, שנאמר בו: "סכותה בען לך מעבור תפלה". אבל בצדיקים המקוים ועושים נתיב ובקיעה בתוך עננים, והקב"ה כביכול יורד לשמוע תפלתו מפני של המקנה, סוד זה: "קוה קיויתי ה' ויט אלי וישמע שועתו". וזה: "לישועתך קיויתי", מה שאני מקנה — אני עושה שתבוא ישועתך כשם הזה, כלי [שתעכב] על ידי המקטרגים.

דרוש בענין הקיווי

לישועתך קיויתי — ראשית הבריאה בתקנה, שכל התחתונים מצפים לשפעת עליונים על ידי תפלה או שיר. כתיב: "בראשית ברא אלקים", אין ראשית אלא תקנה. אין הצמצום עשוי כי אם לצפות שיכנס בו קו א"ס ב"ה, וזה קו לשון קיווי ותשוקה. בא וראה, כל הבריות נבראו כלא שלמות, שנאמר: "אשר ברא אלקים לעשות" — שיעשו אחר כך בהמשכם השפע לשלמותם. או במעשים טובים או בתפלה או בשיר. השכינה יצאה מתחלה בלתי מושלמת, וזה: "בראשית ברא אלקים", אלקים דייקא, "ראשית חכמה יראת ה'", אין יראה אלא מפני מי שצריך לו, ומי שאינו צריך לאחרים אינו ירא ממנו. ראשית חכמה המאציל ב"ה הוא לעשות היראה שהוא התקנה לעליונים. וזה: "ה' הוא האלקים" ממש, כי הכל אחד. אך שרצה להציא תחלה אלקים כדי לקבל מיק"ק.

הדינאים עמדו על פתח הקרקע ולא יצאו עד שהתפלל עליהם אדם הראשון.

הלבנה מקבלת מן השמש. "אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף", שהשפע נשקף מלמעלה וממחין לחקוה שתצמח מלמטה מן הארץ. תקנה אמת שהוא הבטחון של אמת שבטושים בהשגחה. וכל שאר בטחונות בהשתדלות, הם בטחונות של שקר. ובטחון ב"ה הוא בטחון אמת, שנאמר: "וידעת כי אני ה' אשר לא יכשו קווי", "לא איש אל ויכזב", "ואם יתמהמה חכה לו". ואם אינו בעולם הזה הוא לעולם הבא — "תקוה עניים תאבר לעד", זה אי אפשר. וזה: "לישועתך קיויתי ה'", לזה השם יק"ק שהוא ראשית הכל, צריך שתהיה התקנה, ולא שום (ו) כינוי. וכל המקנה תפלתו עולה בלי אמצעי, לא על ידי מלאך, אלא: "לישועתך" דייקא, כמו שמדבר לנוכח, לא על ידי שליח, כי הוא קו הבוקע ונוקב ועולה עד ה' ממש.

הקיווי [הוא] סוד ההתפשטות, קו המשפט, משא"כ העיגול הוא דבר סתום מכל צד. וזה: "לישועתך קיויתי" — לעשות קוים. "קו"ק — בזמן שיהיה השם שלם.

המקנה המיד בשמחה בלי צער. כי המצטער תמיד הוא בינון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד. ואפילו